

70 — Z. 28 — TƯỚNG CƯỚP ĐÒI MẠNG

khẩu súng xuống ghế xa-lông, nói giọng day
nghiến :

— Anh Lương ơi, anh đừng hòng... Tôi đã hạ
sát mấy mạng người, có hạ sát thêm nữa cũng
chẳng đi tới đâu. Súng nổ, lực lượng an ninh ập vào
đây, tôi không có hy vọng trốn thoát. Bắt bé Hồng
Điệp làm con tin cũng không có hy vọng trốn
thoát. Chỉ bằng ở lại. Anh giao mạng sống của anh
cho tôi, thì tôi cũng giao mạng sống của tôi cho
anh. Anh nợ tôi, anh phải trả...

Ông cô Lương ngồi im như pho tượng. Bé
Hồng Điệp nép trong tay bố, không cười nói nhi
nhảnh nữa.

Đại Nhân dẫn từng tiếng :

— Trước mặt con gái anh, anh nghĩ sao ?

Ông cô Lương cũng dẫn từng tiếng :

— Trước mặt lương tâm, tôi phải nộp anh
cho tòa án.

Nói đoạn, ông quay số điện thoại.

TƯỚNG CƯỚP ĐÒI MẠNG

71

VI

TIN chánh đảng Bướm Vàng bị thộp cổ được
đăng lớn trên trang nhất các tờ báo ở Saigon. Chỉ
riêng cái tên của tướng cướp xuất quỷ nhập thần
Đỗ Đại Nhân đủ lôi cuốn hàng triệu độc giả,
phương chi còn có huyền thoại giựt gân về ông cô
Lương nữa. Bởi vậy, các phóng viên đua nhau đi
tìm ông cô. Để khám phá sự thật. Để xin ông cô
giải thích về những lời đồn đại.

Nhưng ông đã biến mất.

Đêm ấy trên chiếc xe cây công an đến nhà ông
cô Lương bắt tên tướng cướp đã có mặt một
phóng viên lành nghề. Sau này, người ta biện minh
đó là sự hiện diện tình cờ. Tình cờ một phóng
viên đánh hơi thấy cuộc hành quân bắt cướp. Tình
cờ phóng viên này đi theo. Người ta cố ý quên
rằng phóng viên này thuộc phái nữ. Phóng viên
phái nữ thường đặc lực hơn phóng viên phái nam.
Hướng hồ năng có sắc đẹp cực kỳ hấp dẫn. Thêm
vào đó là một kỹ thuật lấy tin cực kỳ sắc bén

Trong lúc tên tướng cướp bị còng tay, điệu ra xe, nàng nhân thấy 2 chi tiết ý nghĩa : thứ nhất, ông Lương có vẻ mặt buồn thiu như dưa dầm, ai chào hỏi ông cũng không đáp; mắt ông luôn luôn nhìn vào khoảng không, ông ngồi đó mà hồn ông đi đâu vắng ; thứ hai, tướng cướp Đại Nhân được băng bó đàng hoàng, quần áo thẳng nếp, thơm tho, mặc dầu hắn trốn chạy dưới mưa suốt một giờ đồng hồ. Nàng hỏi hắn lấy đồ mới ở đâu hắn đáp thông «hỏi ông cô» Nàng quay ra phía ông cô thì ông vẫn đắm mình trong sự xa xăm kỳ lạ...

Ngày hôm sau, tất cả phóng viên thủ đô đều túc trực tại nhà ông cô. Ông đã bí mật dọn đi từ sáng tinh sương. Vợ ông cũng rời khỏi nhà hộ sinh. Đi đâu, chỉ có Trời biết.

Tuy nhiên, dư luận cũng biết được nội dung của những bức thư ông cô gửi lên thượng cấp. Ông xin được không nhận Bảo quốc huân chương, viện cớ không xứng đáng. Ông xin được từ nhiệm. Đơn từ nhiệm không được chấp thuận. Thượng cấp chỉ chấp thuận cho ông được nghỉ dưỡng bệnh dài hạn.

Tướng cướp Đại Nhân thú nhận mọi tội lỗi và bị đưa ra xét xử sau đó mấy tuần lễ. Trong thời gian bị giam cầm, hắn được gia đình gửi quà bánh, tiền bạc luôn luôn. Hắn không còn cha mẹ, anh

chị em, «gia đình» hẳn thật ra là ông cô Lương. Ông cô lại chạy đôn chạy đáo nhờ vị luật sư hùng biện nhất để biện hộ cho hắn.

Tội trạng của chánh đảng Bướm Vàng đã rành rành. Bầu dân mọi người chờ đợi được tuyên phán : tử hình. Ông cô Lương đã bán hết bộ bướm khô ông sưu tập từ nhiều năm qua lấy tiền thăm nuôi và đài thọ bút phí của trạng sư. Ngày tòa xử, ông không dám bèn mảng đến pháp đình vì sợ nhà báo gặp mặt. Ông chỉ lảng vảng ở xa, trà trộn trong đám đông nhìn trộm tướng cướp Đại Nhân bị còng chung với một nhân viên an ninh treo lên xe bit bùng chờ về khám Chí Hòa...

Báo chí quên dần tên chánh đảng. Quên dần ông cô Lương.

Cho đến ngày tử tội Đỗ Đại Nhân thọ hình.

Tối hôm trước, ông cô Lương được tin đơn từ nhiệm của ông cô gửi lên bị bác bỏ. Thế là hết. Hư vọng mong manh cuối cùng tan biến. Ông thức suốt đêm, làm rằm cầu nguyện. Và chờ điện thoại. Gần sáng, Phạm Quán, bạn thân của ông gọi tới. Ông cuống quýt :

— Xong chưa ?

— Rồi.

— Hắn trối lại gì không ?

— Không.

Đến phút đèn tội, tướng cướp Đại Nhân còn giữ thái độ phớt tình la lửng. Chính sự diêm dạm này làm ông cô Lương đau khổ. Ông muốn hẳn mắng chửi ông tàn tệ hoặc thông cảm, tha thứ cho ông. Đẳng này hẳn ngậm miệng.

Ông hỏi Phạm Quân :

— Tôi được phép chứ ?

«Được phép» nghĩa là được phép đứng ra lo liệu cho tử tội được mỡ yên, mả đẹp chu đáo. Dĩ nhiên, thượng cấp không thể từ khước lời yêu cầu ấy. Ông cô Lương là thân nhân duy nhất của tử tội, lặng lẽ theo sau chiếc xe ngựa phủ đen trắng từ khám ra nghĩa trang. Sáng hôm ấy, trời mưa lớn. Mưa lớn cũng như đêm ông đối diện tên tướng cướp trong tòa nhà vắng ở xa lộ. Ông cô Lương cải trang thật khéo, áo dài ta, khăn đóng, kiếng đen. Không dè nhà báo rình sẵn trên con đường nhỏ lồi lõm. Kính trọng sự đau khổ của ông họ đợi hạ huyết, lấp đất xong xuôi mới xáp lại phỏng vấn.

Các phóng viên sững sờ khi giáp mặt ông. Họ sững sờ vì ông thay đổi quá nhiều. Tóc ông bạc phơ, da ông răn reo như ông già lục tuần. Ông nhìn họ, không nói nửa lời. Và các phóng viên rù

nhau đóng máy ảnh, cắt giấy bút vào túi. Họ tránh sang bên cho ông cô Lương rời nghĩa trang.

Từ đó không ai nghe nói đến ông thẩm sát viên Nguyễn văn Lương nữa.

